

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Blázy László ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Gálbory Gábor ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 4. napján meghozott, 19.P.23.658/2005/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. és 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a alpereseknek 25.000 (ezer) forint + ÁFA fellebbezési költséget.

A felperest képviselő dr. Blázy László (címe) pártfogó ügyvéd pártfogó ügyvédi munkadíját 6.000 (hatezer) forint + ÁFA összegben állapítja meg, amelyet a Magyar Állam visel.

A le nem rótt 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy 2003. január 30-án az I. rendű alperes a II. rendű alperes ügyvezetőjeként valótlanul jelentette ki, hogy a felperes feljelentette a céget az APEH-nál és ezért került sor munkahelyi ellenőrzésre. Valótlanul állította azt is, hogy munkafegyelmet bomlasztana és munkatársait a cég ellen hangolja. Sérelmezte azt az I. rendű alperesi közlést is, hogy a felperes munkaviszonya ezt követően is fennállt, de nem jelentkezett munkára, ezért jogosulatlanul vannak távol. Mindezek alapján jóhírneve

megsértésének megállapítását kérte. Ezen túlmenően kifogásolta a 2003. január 30-i személyes beszélgetés során mások jelenlétében elhangzott I. rendű alperesi kijelentést, illetve, hogy őt mások jelenlétében tolvajnak titulálta, biztonsági őrral kikísértette a munkahelyéről. Ezen magatartásával és azzal, hogy megfosztotta annak lehetőségétől, hogy az új csarnok átadási ünnepségen részt vegyen, emberi méltóságát és becsületét sértette meg. A jogsértés miatt 5 millió forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták, hogy a 2003. január 30-i beszélgetés alkalmával a felperes személyét lealázó kijelentéseket tettek. Előadták, hogy a felperest nem távolították el megszegyenítő módon a munkahelyéről. Utaltak arra, hogy a munkaviszony megszűnése tekintetében munkaügyi vita folyt a felek között, ebben fejtették ki álláspontjukat. Jogalap hiányában pedig a nem vagyoni kártérítésnek sincs alapja.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek 100.000 forint perköltséget. A le nem rótt 300.000 forint illetékről és a felmerült tolmács díjról úgy rendelkezett, hogy a felperes költségmentessége folytán azt a Magyar Állam viseli. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját 50.000 forintban állapította meg, amelyet a rendelkezés jogerőre emelkedését követően az FBGH köteles a pártfogó ügyvédnek a bírói ellátmány terhére kiutalni.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes az alperesek tagadásával szemben nem tudta azt bizonyítani, hogy az általa állított jogsértések megtörténtek. Okirati bizonyíték ezzel kapcsolatban nem került elő, a tanúk pedig nem erősítették meg a felperes előadását. A felperes nem tudta megjelölni az alperesnél dolgozó titkárnő idézhető címét, aki állítása szerint a sérelmezett beszélgetésnek fűltanúja volt. A felperes által megjelölt címről nem volt megidézhető az általa megnevezett munkavezető sem. A munkahelyi atrocitások alátámasztására megidézni kért ... idézésre alkalmas címét nem tudta a felperes megjelölni, ... és ... tanúk pedig nem tudták megerősíteni a felperes előadását ezzel kapcsolatban. A becsatolt munkaügyi határozatok sem a munkahelyen történő atrocitásra, sem a 2003. január 30-i beszélgetés sértőnek ítélt tartalmára vonatkozó adatot nem tartalmaztak, illetve azt rögzítették, hogy az ekkor közölt szóbeli felmondás nem volt érvényes. Mindezek alapján tehát a felperes nem tudta igazolni a jogsértő kijelentések elhangzását, illetve, hogy megszegyenítő módon történt volna a munkahelyről történő kikísérése. A munkaviszony megszüntetésének módja és jogszerűsége tekintetében úgy foglalt állást, hogy az nem képezi jelen eljárás tárgyát, az a munkaügyi perre tartozik. A jogalap hiánya miatt a felperes keresetét az elsőfokú bíróság teljes egészében elutasította. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte kereseti kérelmének megfelelően.

Hivatkozott arra, hogy a munkaügyi perben mindkét fokon eljáró bíróság megállapította, hogy olyan valótlan indokkal bocsátották el jogellenesen, amely szerint bomlasztotta a munkafegyelmet és társait a munkáltató ellen hangolta. Az írásba foglalt rendkívüli felmondás ezt a valótlan indokot egyértelműen tartalmazta.

A munkaügyi bíróság megállapította azt is, hogy ilyen kijelentéseket a felperes nem tett. Mivel az ítéletek és a rendkívüli felmondás becsatolásra került az iratokhoz, így a felperes bizonyítási kötelezettségének eleget tett a lehetőségeihez képest. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta egy internetes közösségi oldalon megtalálta a megnevezett titkárnőt, felvette vele a kapcsolatot, így esély van arra, hogy állításait ezzel kapcsolatban is bizonyítani tudja. Amennyiben megadja a lakcímét, tanúként megidézhetővé válik. Ezért élni kíván a Pp. 235. § (1) bekezdésének 2. mondatában meghatározott kivételes lehetőséggel és bizonyítási indítványt kíván előterjeszteni, amelyre határidő engedélyezését kéri.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, amelyre alapított érdemi döntése is helytálló, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

A felperes kereseti kérelmét a Ptk. 76. és 78. §-ára alapította. A Ptk. 75. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen a becsület és az emberi méltóság megsértése. A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy valós tény hamis színben tüntet fel.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, nem igazolta azt a perben, hogy az általa állított jogsértések megtörténtek, azokat sem okirati bizonyíték, sem tanúvallomás nem támasztotta alá. A fellebbezési eljárásban sem tudta bejelenteni az általa hivatkozott tanú címét, így a bizonyítási indítványát nem tartotta fenn.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, amelyek alapján nem volt megállapítható, hogy a 2003. január 30-án folytatott beszélgetés során az I. rendű alperesnek tulajdonított kijelentések elhangzottak, a tanúként kihallgatott ... és ... nem tudta megerősíteni a felperes által állított, őt ért atrocitást, a munkahelyről történő kikísérésről. Az APEH által megküldött tájékoztatás szerint a hivatkozott időszakban nem tartottak ellenőrzést a II. rendű alperesnél, így nyilvánvaló módon az I. rendű alperes nem állíthatta azt, hogy az APEH ellenőrzésre a felperes feljelentése nyomán került sor.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben is, hogy a munkaviszony megszüntetésének módja és annak jogszerűsége a munkaügyi per tárgyát képezi, az nem tartozik a személyiségvédelmi per elbírálása körébe. A munkaügyi bíróság munkaügyi szempontból vizsgálta a felmondásban közölteket, a jelen per bíróságának a Ptk. 78. §-a szerint kellett azt megítélnie. A munkaügyi perben meghozott ítéletek indokolásából is kitűnően a felperes panaszkodott a fiatalabb kollégáknak illetve szóvá tette, hogy néhány nappal később kaptak fizetést. Ez valóban nem alkalmas arra, hogy a munkáltató gazdasági érdekeit veszélyeztesse, de ezzel kapcsolatban a munkáltató által a felmondásban leírtak nem jelentenek olyan minden alap nélkül megfogalmazott, túlzó módon lealacsonyító, megalázó közlést, ami a felperes személyiségi jogi jogvédelmét indokolná.

Mivel a jogalap körében nem volt megalapozott a felperes kereseti kérelme, így a nem vagyoni kártérítési igényrel a bíróságnak nem kellett foglalkoznia.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a felperes keresetét elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, amelynek során figyelemmel volt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára valamint a 7/2002. (III. 30.) IM rendeletben foglaltakra.

Budapest, 2009. július 2.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. . Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő